

Nem lenne rossz így megöregedni

Római városnézés gyerekekkel, egymást érő fagyizásokkal és pizzázásokkal, majd levezetés a híres olasz tó partján, ahol Taylort Swift lakott, Mussolinit meg elkapták.

R

Reggel hatkor landolunk Rómában, tizenkét órás repülőúttal a hátunk mögött. A nyugodt és tágas ázsiai repterek után a római kicsit szűknek érezzük: alacsony belmagasság, hömpölygő tömeg és végeláthatatlan sorok az útlevél-ellenőrzésnél. A családbarát olasz határőr azonnal odalép hozzánk, amikor meglátja, hogy a gurulós bőröndök mellett

babakocsival is szerencsétlenkedünk, és átvezényel a spontán kialakuló családi sorba. Vörös-tengerként nyílik szét a tömeg a gyerekek előtt. A kedves olasz „mamma” minimum másfél órát és egy rakás stresszt spórol meg nekünk.

Már a csomagokra várunk, amikor látjuk, hogy csak az elmúlt órában tizenöt amerikai gép landolt Rómában. Úgy tűnik, ezen a nyáron az összes amerikai nyugdíjas itt kezdi európai körútját. Minden bizonnyal nekik köszönhető az is, hogy az európai viszonylatban egyébként nem túl drága Rómában gyakorlatilag nem találni ötcsillagos szállodát a nyári csúc szezonban másfél ezer euró alatt – egyetlen éjszakára. A lakosztályokért pedig kétszer, háromszor ennyit kérnek.

Rómában sokáig alig voltak luxushotelek, az amerikai Forbes-listák szereplőinek körében évtizedeken át a Hotel du Russie volt az első

számú favorit. Az elmúlt években aztán egymás után nyitottak római szállodát a legdrágább láncok, így a Waldorf Astoria, a St. Regis vagy a Six Senses. A Hotel du Russie tulajdonosa, a Forte család sem tétlenkedett: miután a Spanyol lépcső tetején átvettek egy történelmi épületet, Hotel de la Ville néven megnyitották luxushoteljüket a következő generációnak. Kicsit kisebb, modernebb és egy picit drágább is, mint a Forte család első római ikonja.

Meggyőződésünk, hogy összetévesztettek minket az amerikai Forbes utazó újságíróival, két lakosztályt is (!) összenyitottak nekünk, hogy a gyerekekkel kényelmesen elférjünk, ráadásul az egyikhez ötven négyzetméteres terasz is tartozik. A recepción már ott virít az amerikai Forbes öt csillagáról szóló iga-

Vintage római városnézés Fellini nyomában

zolás, ami a luxus csúcsa, úgyhogy tényleg nem értjük, mit remélnék a magyar magazin látogatásától. Mindenesetre öt hónap Ázsia után az első európai eszpresszót már a napsütötte teraszon kortyolgatjuk, míg a gyerekek az ágyon ugrálnak – rejtély, honnan van ennyi energiájuk az óperenciás út után.

Ebédre a szálloda Cielo nevű tetőteraszán várnak minket, ahonnan bámulatos panoráma nyílik a fél városra. Könnyű olasz rozé, ínycsiklandozó rizottó, a gyerekeknek pizza, a felnőtteknek tiramisu – ez ám az édes élet, gondoljuk. Ezután derül ki, hogy a hotel Fellini Dolce Vitája után szabadon „Siess, Marcello!” címmel városnéző túrát szervez a száz éve született színészőriás, Marcello Mastroianni tiszteletére egy Fiat 500-assal.

A gyerekeket nem lehet bekötni a kicsi, antik kocsiban, ezért ez nekünk kimarad, pedig már teljesen beleéltük magunkat a filmbéli bulvárújságíró, Marcello szerepébe. Helyette a hotel mögötti hatalmas parkot, a Villa Borghesét járjuk be állatkertestül. Találunk egy tigrist, aki a lányunk nevét viseli, így neki mindenképp ez a nap fénypontja (mármint a lányunknak, nem a tigrisnek).

A hatórás időeltolódás és a jetlag miatt másnap reggel 5-kor indulunk gyalogos város-

Nem lenne rossz így megöregedni *Folyt.*

néző túra. A Hotel de la Ville recepcióján ekkor már friss csokis croissant, tea és kávé várja a korán kelőket. A Spanyol lépcső pedig teljesen üres, amikor a felkelő nap fényében lecipeljük rajta a babakocsit. A 138. lépcsőfoknál már nem bírunk gyönyörködni a háromszáz éves lépcső ornamentikájában. Fellini helyett most inkább az odesszai lépcsőn leguruló babakocsi képe villan be a Patyomkin páncélosból.

Végül jobb belátásra térünk, és a család apraja-nagyja épségben leér a lépcső aljára. Nyitásra már ott is vagyunk a Jókuti kolléga által ajánlott Roscioli kávézó és pékség bejáratánál, hogy maritozzit majszoljunk. Ebbe a habbal töltött fánkba képtelenség úgy beleharapni, hogy ne legyen tőle tiszta hab az ember orra. Habos fejű szüleiken igen jól derülnek a gyerekeink, a maritozzit pedig előreggelinek könyveljük el, hiszen a szálloda reggelijét kár lenne kihagyni a belső udvar hatalmas napernyőinek árnyékában. (Később esik csak le, hogy hajnalban az orrunk előtt, pont ebből a pékségből hozták a hotelbe a még meleg kenyeret.)

A Trevi-kút és a Pantheon után útba ejtjük kedvenc kis római kávézónkat, a Sant' Eustachiót is. Állva isszuk meg a kávé a pultnál, majd visszakanyarodunk a Spanyol lépcső felé. Ezúttal kerülőutakon közelítjük meg a bázist, és egyetlen lépcsőfok nélkül megússzuk a hazatérést.

A három- és nyolcéves gyerek elképesztő jól bírja a következő napok kiképzését. A Vatikán-

tól a Colosseumig bejárjuk az egész várost, utóbbi hetek óta lázban tartja a fiunkat, mióta megnéztünk néhány dokumentumfilmet a Colosseum építészetről és persze a gladiátorjátékokról. Kedvenc negyedünket, a Trasteverét is átszeljük, egymást érik a fagyizások és a pizzázások. Utóbbiak fénypontja Bonci, az olasz sztárszakács római pizzája – a Netflix Chef's

Table róla szóló epizódja után alig vártuk, hogy tényleg megkóstolhassuk a pizzáját. Állva, az épületet támasztva, ugyanis Boncinál még székek sincsenek. Így is kígyózik a sor a pizzériája előtt, ami olyan finom, amilyen kicsi.

A kontraszt nem is lehetne nagyobb, amikor megérkezünk a Hotel de Russie vasárnapi brunchára az elegáns szálloda belső kertjébe. Körülöttünk többgenerációs olasz családok költik el a vasárnapi ebédet, mi pedig itt is megállapítjuk, hogy Rómában milyen természetesen fér meg egymás mellett az elegancia, a stílus és a gyerekszivaj.

IRÁNY A TÓ

Mire épp magunkhoz térünk az időeltolódásból, már robogunk Milánó, majd a Comói-tó felé. Öt óra vonatkozás után legördülünk a macskaköves úton Varenna kompálmásához. Mire leérünk, alig pár éves bőröndünknek már nincs ki a négy kereke... csak három. A kompra háromszáz amerikai turista vár. Akinek már van jegye, a generációk óta egy családhoz tartozó, sármosan lepukkant Hotel

**MEGGYŐZŐDÉSÜNK, HOGY
ÖSSZETÉVESZTETTEK
MINKET AZ AMERIKAI FORBES
UTAZÓ ÚJSÁGÍRÓIVAL,
KÉT LAKOSZTÁLYT IS
ÖSSZENYITOTTAK NEKÜNK,
HOGY A GYEREKEKKEL
KÉNYELMESEN ELFÉRJÜNK.**

Olivedo teraszán húzódik árnyékba. Itt bőven van időnk egy tiramisura – már tizenkét éve is pont ilyen finom volt, mintha csak az olasz dédanyánk készítette volna.

A festői hajóút után a túlparton, Menaggióban taxit próbálunk hívni, ez két órába telik, így amíg az olasz taxisok sziesztáznak, mi megebédelünk. Végül csak eljutunk a varázslatos apró falu, Santa Maria Rezzonico főterére. Macskaköves sikátor vezet a falu fölött tornyosuló kastélytól a tóparti házunkhoz, a Villa al Castellóhoz. Három szint, négy hálószoba, négy fürdőszoba, plusz egy hangulatos padlásszoba a gyerekeknek három zsák játékkal. Hamarosan befut a tágabb család és néhány jó barát, a villa pedig három generációval a fedélzeten is derekasan állja a sarat.

A legtöbb időt a hatalmas teraszon töltjük, innen kétszáz fokos kilátás nyílik a Comói-tóra és az azt körülölelő hegyek végtelennek tűnő rétegeire. Némelyik hegycsúcsot még hó borítja, a tó pedig mágikus realista regényekbe illő fényviszonyokat produkál minden áldott nap. Egy telihold is ér itt minket, a terebélyes ezüst híd a túlpartig viszi a tekintetet, és a fényáradatban egész késő estig kinn maradhatunk

a parton a helyi horgászokkal. A hegyi tóban itt csak a falubeliek és az a pár külföldi család mártózik meg, aki ebben a faluban kötött ki a nyárra. A kavicsos partról néhány tucat kőlépcsőn kaptatunk fel a házhoz. Ha a tó vize túl hideg, a villa kertjében van egy medence, az hamarabb felmelegszik, és lassabban mélyül – gyerekkorát.

A vendéglátóink – egy négygyerekes német család – esőkabátot, kulacsot és borosüveget hagyott a konyhaasztalon, de utóbbiban nem bor, hanem házi rizottó van, amit csak meg kell főznünk. A makulátlanul felszerelt konyhában magunk darálhatjuk a kávé, és a karos kávégéppel főzhetjük le az olasz eszpresszót a napfelkeltéhez. A használati utasítást előre postázták a megadott budapesti címre, a broszúra emellett teli van hasznos tippel, túraútvonalal, kedvenc éttermeikkel és ismerős vízi taxisok elérhetőségével.

Az egész brancsuk nagy élmény, amikor egy antik motorcsónakkal szeljük a comói habokat, és a kapitány segítségével be-be kukkanthatunk a tó rejtett és kevésbé rejtett zegzugaiba. „Itt lakott Taylor Swift! Ez Richard Branson villája! Itt kapták el Mussolinin, amikor Svájcba

Nem lenne rossz így megőregedni Folyt.

akart szökni!” – üvölti hamisítatlan olasz akcentusával kapitányunk, aki még a gyerekeket is odaengedi a kormányhoz, hogy egy-egy percre átvehessék az irányítást.

Hazatérve Santa Maria Rezzonico, egyetlen pizzéria működik, ami a falu kávézója és kocsmája is egyben. A piac heti egyszer jön a főterre: három-négy kocsi hozza a friss zöldséget, halat és sajtot. Öt-tíz percnyi távolságra számtalan autentikus, kedves és ízletes vendéglő, trendi új koktélbár vagy épp százéves cukrászda várja a turistákat, de ha nem mozdulunk ki, néhány nap alatt ráérezhetünk, milyen

Több generációs tóparti villa 200 fokos kilátással

HA NEM MOZDULUNK KI, NÉHÁNY NAP ALATT RÁÉREZHETÜNK, MILYEN LEHET A COMÓI-TÓNÁL A HELYIEK ÉLETE.

lehet a Comói-tónál a helyiek élete, távol Bellagio és Varenna zajától. A villa szomszédjában egy nyolcvan körüli olasz öregúr él, délelőttként híreket és sportközvetítéseket hallgat, közben bütyköl a kertben, az ebéd utáni sziesztája alatt pedig opera áriákat üvöltet a rádióból.

Esténként kiül a teraszra egy pohár vörösborral, néha beugrik hozzá a családja.

Nem lenne rossz így megőregedni, gondoljuk magunkban, mikor az utolsó nap már ismerős széles mosolyával integet utánunk, miközben felfelé tuszkoljuk a macskakövön a háromkerekű bőröndöt. **F**

Majestic Wonders Unveiled

An enchanting hideaway set against the backdrop of magnificent Borobudur Temple and the picturesque Menoreh Hills.

Nataran
Borobudur
RESORT & SPA

DISCOVER MORE

[Redacted content]

[Redacted content]

[Redacted content]